

**Αποσπάσματα από το τελευταίο γράμμα του Κυριάκου Μάτση
γραμμένο ένα μήνα πριν πέσει στο Δίκωμο.**

Πάνω στο γράμμα σου στάθηκα με πολύ σκεπτικισμό αγαπητέ μου.

Ενα κομμάτι της ζωής που μοιραία τραβά το δρόμο της ζωντανά και σκληρά είναι κι αυτό.

Στην πορεία της τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί, ούτε κι εμείς οι ίδιοι.

Δεν είναι αντίπαλοι το κορμί (η ύλη) και το πνεύμα όσο κι αν το όνειρο μιας ήσυχης ζωής μπορεί να μας κάνει να πιστέψουμε.

Το πνεύμα στέκει παντού και πάντοτε κυρίαρχο και για τους άσημους της ζωής και για τους ξέχωρους.

Όσο κι αν οι πρώτοι λίγο νοιώθουν τους δεύτερους αυτούς που κεντρισμένοι από την ΙΔΕΑ τραβούν μπροστά, όμως κάποτε κάποια αχτίνα περνά τα σκοτάδια της ψυχής τους, κάποια αναλαμπή θα φωτίσει κι αυτών το μυαλό, κάποιος στεναγμός θα κρυφανθίσει στα στήθη τους, κάποια φουρτούνα θα τους ταράξει.

Ίσως να μην έχει την δύναμη να τους συνεπάρει πέρα για πέρα, όμως αναμφισβήτητα θα τους σπρώξει προς μια παρόρμηση.

Μακαρισμένοι αυτοί που τους δρόμους πρωτανοίγουν.
Ευλογημένοι αυτοί που τους ακολουθούν

Όμως για την γή θα σου μιλήσω τώρα αγαπητέ μου.

Τη γη που κρύβει μέσα της τα πιο μεγάλα μυστικά και μαζί μ' αυτά το πιο μεγάλο.

“Τη γοητεία που δίδει η δύναμη της ύλης της στο πνεύμα των όντων της”.
Τίποτε δε με έδεσε πιο πολύ από τούτο τον δεσμό.

Δεν με νοιάζει αν αυτός που θα χαρεί την αγαλίαση του σύνδεσμου της ύλης γης με το πνεύμα γη θα σταθεί μόνο στα ωφέλη που προσπορίζεται η υλική πλευρά ή έχει τη δύναμη να νοιώσει πέρα για πέρα και την χαρά της υπέρτατης έξαρσης που χαρίζει η πνευματική.

Απλούστατα ο ένας ζεί πιο πολύ, πιο έντονα, πιο πλατιά, πιο θεϊκά (αν το δέχεσαι) μια κατάσταση της οποίας ο άλλος αδράχνει μόνο ελάχιστες πτυχές.

Όμως ζουν κι οι δυο, ζουν αληθινά, ζωντανά, σκληρά και χαίρονται ο καθένας με το δικό του τρόπο.

Να γιατί δεν νοιάζομαι αν τη γη αυτή τη ζουν Τούρκοι για Έλληνες, Εβραίοι για

Εκείνο πούχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί που την ποτίζουν με τον ιδρώτα τους και να περπατούν πάνω της ελεύθεροι, διαφεντευτές της, κυρίαρχοί της.

Ν' αναπνέουν περήφανοι τον αέρα της που' νάνε αέρας δροσιάς, ομορφιάς, λεβεντοσύνης, όχι πνίχτης.